

«A L'ÍNDIA PUC APORTAR EXPERIÈNCIA, ORGANITZACIÓ, MOTIVACIÓ I CONEIXEMENTS»

UNA ENTREVISTA AMB CARLES SUBIRANA

MARIA GUIXÀ

Dir Carles Subirana i Rovira (Igualada, 1961) és dir natació, inquietud, innovació, aventura. Carles Subirana és sinònim de repte. Ara mateix, es troba a l'Índia, al capdavant de la Glenmark Aquatic Foundation, un projecte esportiu dedicat a impulsar la natació de nivell i focalitzat en tres centres d'operacions: Mumbai, Delhi i Bangalore.

La carrera de Subirana ha estat certament llarga. Es va iniciar al Club Natació Igualada (1979-1988), abans de passar a ser tècnic de la federació catalana al Centre de Tecnificació de Natació Catalana a la residència Blume de Barcelona (1988-1992). Va fitxar pel Club Natació Catalunya, on va exercir fins a l'any 2000, quan es va integrar a la Reial Federació Espanyola com a màxim responsable de natació (2000-2006). Va dirigir el CAR de Sant Cugat (2007-2009) i va tornar a entrenar clubs: l'Hospitalet (2011) i el Montjuïc (2012). El 2013 va fitxar com a preparador del Sigma Swim Club de Dinamarca.

Entre altres grans nedadors, ha treballat amb Mireia Belmonte, Rafael Muñoz, Xavi Nuñez, Erika Villaécija, Duane da Rocha i Kiko Hervás. Va ser seleccionador espanyol absolut i tècnic de l'equip estatal absolut en tres Jocs Olímpics (1996, 2004, 2008) i en campionats del Món (2001, 2003, 2005, 2009) i d'Europa (2002, 2004, 2008). Amb Dinamarca va ser tècnic als campio-

nats d'Europa (2013, 2014, 2017) i als campionats del Món (2017).

—Carles, com estàs?

—Bé, adaptant-me a aquesta nova cultura i amb ganes de tirar endavant aquest nou repte.

—Què hi fa un igualadí a l'Índia?

—Vaig rebre una oferta engrescadora i aquíestic.

—Diuen que l'Índia, t'hi aproximis des d'on t'hi aproximis, canvia la perspectiva vital de dalt a baix. Ho estàs percebent així, de moment?

—Sí. Fins i tot a Dinamarca —on he estat vivint fins ara—, tot i ser un país europeu, la cultura i la seva manera de pensar són molt diferents de les nostres. Doncs imagina't ara l'Índia, un país on no hi ha cultura esportiva. Canviar les coses i la manera de pensar sobre l'esport d'elit, requerirà el seu temps.

—Fins ara, la teva experiència esportiva i laboral sempre havia pivotat en la natació europea. Bàsicament a Espanya i a Dinamarca. Quin horitzó t'obre aquesta experiència a l'Índia?

—Indiscutiblement el repte serà conèixer la natació asiàtica. Anteriorment, quan parlàvem de natació en els països asiàtics, només mencionàvem la Xina i el Japó. Així i tot, els resultats dels últims Asian Games fan pensar que en aquest continent, un cop estigui ben estructurat l'esport d'elit, hi haurà molts més països puntals en natació.

—**Et planteges reptes i objectius quantitativs o busques altres intangibles?**

—No, els reptes són tangibles. En natació, l'Índia sempre havia estat un país convidat als Jocs Olímpics. Ara, el que ells volen és participar-hi per mèrits propis, és a dir, aconseguint les marques mínimes dels criteris de qualificació que marca la Federació Internacional de Natació (FINA).

—**Quina és la fotografia general que t'has trobat?**

—Tenen bones instal·lacions i facilitats per entrenar. Els falta que els seus entrenadors agafin experiència en programes d'entrenament per desenvolupar la natació des de la base fins a l'elit. Han de millorar la dinàmica del dia a dia. Podem dir que hi ha coses que no es poden deixar per a demà.

Com que hi ha tantes religions, cada una d'elles amb el seu calendari festiu i amb el seu grau de preceptes, es fa difícil poder fer un calendari adequat a les pràctiques natatòries.

—**Quines coses consideres que hi pots aportar?**

—Crec que els falta organització i professionalitat. Jo puc aportar experiència, organització, motivació i coneixements.

—**En quin nivell situaries actualment la natació índia al context internacional?**

—Ara estan a la part baixa. Per exemple, als Jocs Asiàtics no van aconseguir cap medalla i només tres noies van ser finalistes. Les noies ni tan sols hi van participar. El percentatge de noies que es dedica a la natació és molt baix, per temes culturals.

—**Països com Singapur i òbviament potències com el Japó i la Xina marquen la pauta de la natació asiàtica. Quina evolució preveus per a l'Índia?**

—Pot ser que pugui sortir alguna individualitat a curt termini, però com a equip necessitarà un llarg procés.

—**Obrim fronteres i mirem més enllà, ara. Som a meitat del cicle olímpic. Què hem d'esperar, de Tòquio 2020?**

—Intentar que hi hagi uns quatre nedadors que aconseguixin les marques mínimes que demana la

FINA. Crec que aconseguir això amb dos anys de treball, ja seria un bon indicador.

—**A l'escenari internacional, Katie Ledecky està mostrant un punt d'inflexió en la natació mundial i marca, d'entrada, el començament de l'era post Michael Phelps. La quota mediàtica d'aquest esport consideres que encara està massa hipotecada pels grans noms?**

—Sí, però això depèn del país de què parlem. Per exemple, a Austràlia, els nedadors són molt coneguts a nivell de país. Cada dia hi ha informació de natació als diaris, de manera molt semblant al que passa a Espanya amb el futbol o el bàsquet. Als Estats Units no tan sols es parla de la Katie Ledecky, sinó que també hi ha altres nedadors que estan a la palestra.

—**Necessita de referents constants per sobreviure en l'univers informatiu?**

—Sí.

—**A casa nostra tenim un referent a qui anys enrere també vas entrenar: Mireia Belmonte. Aquest estiu no ha pogut disputar l'Europeu de Glasgow, on hauria pogut assaltar un dels pocs reptes que li falten, el d'intentar rebaixar la plusmarca continental de 200 papallona. Com veus la Mireia?**

—Per ara la veig amb moltes possibilitats de revalidar el seu Or Olímpic. La Mireia està dosificant molt bé el seu calendari de competicions internacionals per arribar en condicions a Tokyo 2020.

—**Als Jocs de Tòquio, els 1.500 seran olímpics, al programa femení. Podrem veure-hi la Mireia, al podi?**

—Els 1500 seran una caixa de sorpreses. Des que són olímpics, el nivell d'aquesta prova ha pujat molt. Ara per ara, encara no sé si l'hi veurem. Dependrà molt de quina prioritat doni ella a la seva preparació, si als 200 papallona o a les proves de fons (800/1500).

—**Parla'ns de la Jèssica Vall, l'altra gran referent del panorama de la natació nacional.**

—Un exemple i una realitat per a molts esportistes. No només arriben a guanyar medalles els

esportistes amb talent especial, sinó que amb un bon programa d'entrenament i paciència també es poden aconseguir guardons.

—**Amb la perspectiva dels anys i de la distància, com perceps la salut actual de la natació catalana?**

—A nivell d'edats, bé. A la categoria absolut no arriben amb el mateix nivell.

—**Per què?**

—És molt fàcil. L'exemple el teniu aquí, a Igualada. Quan es va tancar el Molí Nou, el Club Natació Igualada va perdre la gestió de la làmina d'aigua. D'aleshores ençà, només té un espai mínim per fer entrenaments de natació competitiva a les Comes. Totes les altres activitats que feia el CNI quan gestionava la instal·lació —cursets de natació, cursets escolars, escola de natació, escola d'entrenament...— les ha hagut de deixar de fer per falta d'espai, d'hores, etc. Ara només es fan els entrenaments del equips competitius.

—**I actualment qui gestiona la làmina d'aigua?**

—La majoria la gestionen empreses privades. I és clar, el seu objectiu és molt diferent al dels clubs de natació. Fins que els clubs de natació no tornin a gestionar les instal·lacions aquàtiques, seguint els criteris dels seus estatuts, la natació catalana anirà coixa. L'Ajuntament d'Igualada i el CNI podrien donar el tret de sortida.

—**Et veus lligat de nou a l'estructura federativa espanyola, en un futur? T'agradaria tornar?**

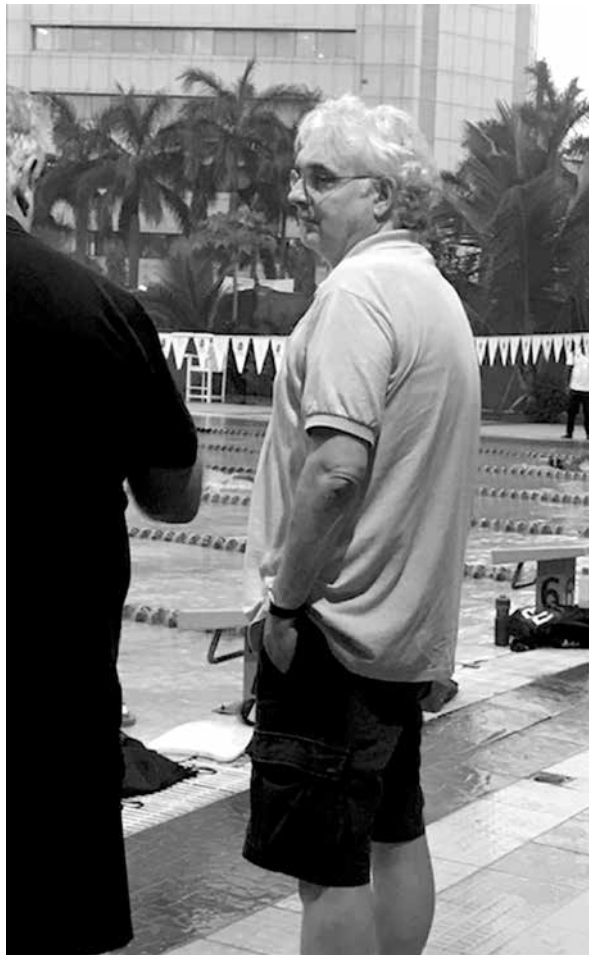
—Com a director tècnic no. «*Segundas partes nunca fueron buenas*».

—**Què enyores, d'Igualada?**

—La família.

—**I per acabar, Carles: un somni esportiu i un somni personal.**

—Encara que per mi els somnis esportius ja s'han complert, amb l'esport sempre es pot aspirar a més. És clar que per complir un somni, al darrere hi ha de haver molt de treball i una mica de sort. Un somni personal... el meu somni és tan gran que no crec que sigui possible.

MARIA GUIXÀ I SOLÉ (Piera, 1983) és periodista d'esports a Catalunya Ràdio i actualment editora del *Tot Gira Migdia*. Treballa a l'emissora pública des de fa una dècada i s'hi ha especialitzat en la cobertura dels esports aquàtics i l'atletisme. És sobretot a la faceta de l'aigua on té una trajectòria més intensa: ha cobert cinc campionats mundials de natació i diversos europeus de natació i waterpolo, a més del seguiment de l'actualitat dels clubs i els esportistes del país.